

Eva Piquer

Crònica desacomplexada

L'escriptor francès diu al CCCB que el turisme a Espanya només té futur si s'aboca a la tercera edat

Houellebecq i els jubilats

La meua idea de fer turisme no és assistir a un congrés. Dedueixo que els assistents al simposi internacional sobre turisme que s'ha celebrat durant tres dies al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona no són turistes, sinó allò que se'n diu experts. Ho confirmo sobre el terreny: no porten xanquetes. D'aquí a una estona me'ls miraré per veure si fan cara de jubilats: tampoc.

Algú va observar que fer turisme és viatjar lluny a la recerca del desig de tornar a casa. No és ben bé això el que busca el protagonista de la novel·la *Plataforma*, de Michel Houellebecq, quan s'apunta a un viatge organitzat a Tailàndia per iniciar-se en el turisme sexual.

Plataforma es va llegir com una apologia dels viatges destinats a tocar cossos en lloc de fotografiar monuments, tot i que l'autor francès més aviat pretenia radiografiar la hipocresia que impera als països prou rics perquè els seus habitants se sentin empesos a fer turisme. Amb el risc de perdre pel camí les maletes i la dignitat.

"Agafar l'avió avui, amb qualsevol companyia, a qualsevol destinació, equival que et tractin com una merda durant tot el temps de vol —constata Houellebecq a *Plataforma*—. Arraulit en un espai insuficient i fins i tot ridícul, del qual serà impossible aixecar-te sense molestar tots els veïns de fila, et reben amb una sèrie de prohibicions que enuncien unes hostesses amb un somriure fals".

Les mesures de seguretat per accedir al hall del CCCB recorden les dels aeroports en plena psicosis d'atemptats. He deixat el document d'identitat a canvi d'un apa-

Michel Houellebecq va parlar ahir al vespre al CCCB sobre el turisme, acompanyat de l'arquitecte holandès Rem Koolhaas ■ CRISTINA CALDERER

rell traductor, però per entrar a la sala em tornen a demanar el carnet. La *segurata* compleix ordres: ha de confirmar que sóc la persona que consta a l'acreditació que duc penjada del coll. M'estranya que prenguin tantes precaucions per protegir un escriptor. Juraria que no passa ni amb Salman Rushdie.

"Tinc una justa reputació de profeta, perquè he formulat diverses profecies encertades", adverteix d'entrada Houellebecq. Tot seguit, vaticina: "El turisme a Espanya no

"Eivissa sí que quedarà, perquè Eivissa vol dir festa i sexe, i els turistes de festa i sexe són conservadors"

té gaire futur. Croàcia matarà Espanya, perquè a Croàcia tot és més bonic. Eivissa sí que quedarà, perquè Eivissa vol dir festa i sexe, i els turistes de festa i sexe són conservadors". Fet el pronòstic, l'escriptor ens ofereix la solució: "L'única oportunitat són els jubilats. La costa espanyola és un lloc ideal per venir-hi a morir. No hi ha elecció: us heu d'obrir a la tercera edat".

L'arquitecte holandès Rem Koolhaas, que comparteix taula amb Houellebecq, s'adreça als experts

del sector turístic: "En Michel us ha fet una proposta precisa i econòmicament viable, heu de pensar-hi de manera creativa i productiva".

Houellebecq insisteix: "Espanya mai ha acollit turisme de gamma alta, i ara ja és massa tard. Només us queden els vells". No em sento espanyola ni vella, encara. Sortint del CCCB, em camufla entre ramats de turistes que hauran de pensar anys i panys abans de la jubilació. Ni que sigui anticipada. ■

epiquer@avui.cat

El Comentari

Jordi Coca

De fars i més coses

A cabo de llegir *Els fars de Catalunya*, de Marc Soler. És un llibre extraordinari i els el recomano de tot cor. Amb l'excusa de resseguir els fars que queden al nostre país, Marc Soler ha bastit un volum ple d'interès on ens parla dels canvis que ha experimentat la costa catalana, de l'evolució dels costums, de les persones que van dedicar la vida a l'ofici de faroner... D'entrada podria semblar que el llibre segueix

les maneres de Josep Pla. Doncs no. Es parla de Pla, hi és present, però Marc Soler per fortuna no adopta el punt de vista cínic i petulant del Pla que a mi sempre m'ha posat nerviós. Del Pla que amb tota la barra a començaments del 1939 cantava les belleses del pobles de la Costa Brava dient que no havien estat bombardejats perquè eren bona gent i que en canvi els que havien patit la pluja de foc era perquè s'ho mereixien...

Els fars de Catalunya és un llibre de matisos, molt ben escrit i informat, l'aventura d'algú que ens explica diverses històries alhora i que ha trobat l'estil més adient per fer-ho amb claredat. D'una banda hi ha la construcció d'aquests fars des de mitjan segle XIX, de l'altra la comparació dels paisatges des de començaments del segle XX amb ara i també hi ha l'aventura de l'escriptor a la recerca de dades i la descoberta de les persones

En el seu llibre Marc Soler no adopta el punt de vista cínic i petulant del Pla que a mi sempre m'ha posat nerviós

que van estar implicades en una mena de vida avui desapareguda.

De fet, la grandesa del llibre de Marc Soler rau en el sincretisme perfecte que aconsegueix amb materials diferents i heterogenis. I rau en la mirada, en una visió del món que no té res de Pla. Aquí no hi ha cinisme camuflat rere els adjectius, ni indiferència sota el posat conservador que està de tornada de tot. Aquí hi ha veritat i bona literatura.